

Leespanel 2009

kinderboekwinkel In de wolken, aan de Heerenstraat in Voorburg

Naam : Otto

Leeftijd : 9

Woonplaats : Den Haag

Groep : 6

School : De Paradijsvogel

Hobby's : Handbal, schaken, zwemmen, lezen

Lievelingsboek : alle delen van Harry Potter

Boek : Manhattan

Schrijver : R. Ruggenberg

Uitgever : Querido

Soort boek : kinderroman

Samenvatting

Op een avond in Amsterdam staat Peye buiten te wachten op zijn moeder. Zijn moeder is in de herberg om de mannen een beetje te vermaken. Peye staat daar bijna elke avond te wachten omdat zijn moeder sinds zij beroofd is niet meer alleen over straat durft. Hij vindt het nog erger als ze een man mee naar huis neemt, want dan moet hij nog langer buiten blijven totdat de rode gordijntjes open zijn. Op een gegeven moment komt zijn moeder naar buiten met een man. Dat wordt dus weer wachten op de gordijnen. Peye gaat tijdens het wachten rondzwerfen door de stad met buikpijn van de honger. Af en toe loopt hij langs zijn huis om te kijken of de gordijntjes al open zijn. Na een uur zijn de gordijntjes eindelijk open, maar als hij via de voordeur naar binnen wil gaan staat een man in de deuropening. De man zegt tegen hem: 'Ik heb twintig gulden in jullie huis gevonden en morgen kom ik de rest halen. Als het geld er niet is dan haal ik de schout erbij.'

'Maar waarom dan?' vraagt Peye. 'Jouw vader heeft een keer geld van mij geleend, maar het is nog steeds niet terug betaald.' 'Mijn vader?' zegt Peye verbaasd. 'Ja, jouw vader, Willem Kieft' zegt de vreemde man. Dan loopt de man weg.

Peye had nog heel veel vragen in zijn hoofd, maar hij zag de man al niet meer. Hij was al verdwenen in de mist.

Peye sprint gelijk naar boven, maar als hij in de kamer van zijn moeder komt ligt er een plas bloed op de grond.

Zijn moeder ligt nog wel in haar bed, maar op een rare manier. 'Wat is er?' vraagt Peye. Maar dan ziet Peye dat de vloer is opengebroken. Hij zegt boos 'Dus daar had je al dat geld verstopt. Waarom heb je dat niet gebruikt voor eten?'

Zijn moeder zegt vermoeid: 'Ik moest gewoon wat geld hebben voor mooie kleren en voor medicijnen vanwege mijn ziekte.' Peye ziet dan een ring, pakt hem op en rent weg. De volgende ochtend is er markt. Peye vraagt aan een paar mensen of ze weten wie Willem Kieft is. Al bij de vijfde is het raak. Het is een eenvoudig dienstmeisje, en ze zegt: 'Willem Kieft?'

Die is nu toch directeur-generaal in Manhatan voor de Kieviet?’ Peye rent naar de Kieviet toe en gaat naar binnen. Een vrouw zegt: ‘Daar is de nieuwe knecht al. Ga gelijk maar water halen op de Cingel.’

Dat deed Peye dan ook maar. Toen hij terug kwam mocht hij mee naar boven, maar toen hij Mevrouw Kieft (of ‘mevrouw’ zoals iedereen haar in dit huis noemde) ‘oma’ noemde, voelde zij zich zo beledigd dat zij hem gelijk naar buiten stuurde.

Onderweg pikte hij nog wel een paar zilveren lepels mee. Als hij buiten is bekijkt hij de lepels goed.

Op de lepels staat precies dezelfde vogel als op de ring van zijn moeder. Als hij later weer door de stad zwerft, ziet hij een paar mannen stomdronken door de stad lopen. Als ze voorbij lopen ziet hij dat er een deftige man achter hen loopt.

Peye loopt achter ze aan. Hij ziet dat ze naar een schip gaan. Peye loopt per ongeluk tegen een van de mannen aan, die gelijk heel boos wordt en hem een klap geeft. Peye laat dat niet zomaar gebeuren en geeft hem een trap in zijn kruis, waardoor de man kronkelend van de pijn op de grond ligt. Als hij later doorloopt komt dezelfde man achter Peye aan die ook achter de dronken mannen liep. Als de man hem heeft ingehaald vraagt de man aan hem: ‘Wil je op het schip komen werken, dat naar Manhatan in Nieuw- Amsterdam gaat?’ ‘Naar Manhatan?’ vraagt Peye (daar wilde hij heel graag naar toe, want daar werkt zijn vader weet hij nu). ‘Ja, we gaan naar Manhatan om daar handelswaren te brengen.’ ‘Dat vind ik wel goed, maar waarom dan eigenlijk?’ vraagt Peye.

De man antwoordt: ‘Die man die jij daarnet heb neergeslagen zou eigenlijk mee gaan als matroos, maar dat kan nu niet meer, dus vroeg ik mij af of jij dan wilde. En je mag ook een voorschot. ‘Peye antwoordt blij: ‘Dan doe ik dat. Maar mag ik het geld dan wel even naar mijn moeder brengen?’ De man zegt geprikkeld: ‘Die smoes ken ik, maar hier is je geld. Maar als je er voor klokslag tien uur niet bent, dan hoef ik je nooit meer terug te zien of anders...’ Peye rent naar zijn huis, maar als hij zijn moeders kamer binnen rent botst hij tegen een rug op. Het blijkt de rug van de schout te zijn die zijn moeder komt halen. Hij rent weg, maar wordt achtervolgd door de rakkers (de hulpjes van de schout). Hij bereikt net op tijd het schip dat naar Manhatan vaart. Ze varen weg, en hij laat de rakkers en zijn moeder achter zich. Het schip vergaat vervolgens net voor de kust van Manhatan. Peye’s lichaam spoelt aan op het strand.

Toevallig vindt een indianenmeisje, Waupatukway, hem en redt hem. Ze raken bevriend.

Later sluiten ze ook vriendschap met een ontsnapte slavenjongen. Samen gaan ze op zoek naar de vader van Peye op het eiland Manhatan.

Zal het ze lukken de vader van Peye te vinden en zal Peye zijn moeder ooit nog terug zien?

Mijn mening

Ik vind het een geweldig boek: spannend en soms een beetje zielig. Ik had het boek (van 285 bladzijden) al na zes dagen uit! Het verhaal vanaf het begin gelijk heel spannend zodat ik wel door moest lezen.

Wat ik ook heel leuk aan het boek vind is dat de tijden van het verhaal door elkaar lopen: Peye ligt bijvoorbeeld in het water na de schipbreuk, terwijl hij in het volgende hoofdstuk gewoon nog op het schip vaart. Dat maakt het boek extra leuk om te lezen. Ik kan dit boek wel vergelijken met Bevroren tijd geschreven door Lieneke Dijkzeul. Het onderwerp van dat boek was vergelijkbaar, want daar ging er ook iets mis met een schip. Ook in dat verhaal beleefde de hoofdrolspelers daarna een heel avontuur.

Informatie over de schrijver

Rob Ruggenberg werd geboren in Wassenaar in 1946, vlak bij zee. Als tienjarige wilde hij in zijn eentje naar Engeland varen, maar ver kwam hij niet want hij werd tegen gehouden bij de Noordzee-sluizen bij Katwijk. Op zijn twaalfde wilde hij als verstekeling meegaan op een Rotterdams schip. Ook dat mislukte helaas. Maar vier jaar later ging hij bij de marine. Zijn droom was om schrijver te worden (en dat is ook gelukt), maar voor hij schrijver werd ging hij eerst bij de krant werken. Hij heeft al vier boeken geschreven: Naast Manhatan ook 'Het verraad van de waterdunen', 'De slaventhaler' en ook 'De kleuters van 1957'. Hij is nu weer met een boek bezig dat 'Bevroren eiland' heet. Rob Ruggenberg heeft al verschillende prijzen voor zijn boeken gewonnen. Meer informatie over Manhatan en deze schrijver vind je op www.manhatan.nl.